

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1769/2020
14.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високог савета судства, Привредног суда у Сомбору, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 301/19 од 27.09.2019. године, у седници одржаној 14.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 301/19 од 27.09.2019. године, као о посебној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 301/19 од 27.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору Прр 306/18 од 06.03.2019. године, ставом првим и другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезана тужена да тужиљи, на име новчаног обештећења због претрпљене нематеријалне штете због повреде права на суђење у разумном року исплати износ од 400 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, са законском затезном каматом од 06. марта 2019. године па до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев преко досуђеног износа од 400 евра па до траженог износа од 3.000 евра, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, са припадајућом законском затезном каматом. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гжрр 301/19 од 27.09.2019. године, ставом првим изреке, жалба тужиље је делимично усвојена а делимично одбијена, па је првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима поступка преиначена, тако што је обавезана тужена да тужиљи поред износа од 13.500,00 динара, исплати износ од још 13.500,00 динара на начин и под условима као у првостепеној одлуци, док се у преосталом побијаном одбијајућем делу одлуке о главној ствари непреиначеном делу

одлуке о трошковима првостепена пресуда потврђује, а жалба тужиље одбија. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се ревизијом не би могла побијати, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према одредби става 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиље за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року. Наводима ревизије оспорава се одлука у погледу висине износа за који судови налазе да представља адекватно обештећење због утврђене повреде права. Истовремено, наводима ревизије тужиља оспорава одлуку о трошковима поступка. Имајући у виду да одлука о висини накнаде, као адекватном обештећењу, као и одлука о трошковима поступка, зависи од чињеничног стања утврђеног у току поступка, на коме је заснована одлука у сваком конкретном случају, то Врховни касациони суд налази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, што значи да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиље, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, па је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Побијаном пресудом, имајући у виду означену вредност предмета спора, правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП. Према члану 479. став 6. истог закона, против одлуке другостепеног суда (у поступку у спору мале вредности) није дозвољена ревизија.

Из наведеног разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке.

Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић